

[Aagaard]

i 1987. Så kan man selvfølgelig altid diskutere, på hvilket tidspunkt de partier, der stod bag lovgivningen, skulle informeres efter efterfølgende dommes afsigelse. Der er det min opfattelse, at det tidspunkt, hvor udfaldet af sagen begyndte at tegne sig, var det rette tidspunkt for at tage et initiativ, hvilket regeringen gjorde ved at fremsætte forslag om afskaffelse af ambien og at lade den erstatte med en tillægsmoms.

Til spørgsmålet, om det var et klogt og dygtigt skaktræk, som både hr. Ole Espersen og hr. Gade og hr. Kim Behnke har været inde på, vil jeg gerne sige, at det stadig er min opfattelse, at det med baggrund i de opfordringer fra EF-Kommissionen om en række vækst- og beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, som jeg henviste til, var fornuftigt at foretage en helhedsvurdering af, hvilket initiativ det var muligt at få gennemført og få politisk flertal for i Folketinget.

Det var jo ikke noget 1-2-3-forslag, der blev lagt frem. Det var et forslag, som blev grundigt drøftet med arbejdsmarkedets parter, med organisationerne, med Folketingets partier, på en række møder forud for lovforslagernes fremsættelse, og det er set i det lys, jeg betragter konklusionen fra regeringen om at fremsætte ambiforslaget som et klogt og dygtigt skaktræk. Man kan selvfølgelig godt udelukkende vurdere det i bakspejlet, ligesom hr. Kim Behnke, men det var situationen.

Jeg sagde tydeligt og klart, at vi tabte ambisagen, og den må vi så forholde os til, og vi må sikre os bedst muligt imod gentagelser. Men vi befinder os på et felt, hvor der løbende vil udvikle sig ny retspraksis på en lang række områder, og derfor vil det være umuligt på forhånd altid at gardere sig 110 pct. imod et lovbrud i EF-regi.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Det har været forunderligt at høre den konservative ordfører som spydspids for en udenomsparlamentarisk opposition og som spydspids for: Lad os dog bare regere på tværs af EF-holdningen! Det er en besynderlig oplevelse.

Men jeg synes, hr. Aagaard bør svare på følgende spørgsmål: Mener han ikke, at Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg burde have været

informeret om regeringens kvababelser? Mener hr. Aagaard ikke, at Folketinget i det mindste burde have været informeret 3 uger efter, i januar 1988, da EF henvendte sig til regeringen og gjorde opmærksom på, at der var problemer? Og mener hr. Aagaard ikke, at det havde været rimeligt at informere Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg, da man udtog åbningsskrivelse mod Danmark? Disse ting synes jeg da vi burde have svar på.

Men så siger hr. Aagaard: Jamen ambien har jo virket klogt og dygtigt. Virkeligheden er jo den i dag, at den regering, som hr. Aagaard er partimedlem i, ikke er i stand til at garantere Folketinget, at bunden ikke går ud af ambikassen. Man skal dokumentere, sagde hr. Aagaard, at man har lidt et tab, men det er da ikke en del af dansk retstradition. Det må da overlades til en domstolsafgørelse.

Vi har gennem spørgsmål i Skatteudvalget dokumenteret, at det panikforslag, regeringen har fremsat i et forsøg på dog at stoppe en prop i det hul, som EF-Domstolen har slået – og som vi i øvrigt gerne vil støtte regeringen med, ingen tvivl om det – rammer fuldstændig tilfældigt. Læger og tandlæger slipper såmænd for et helt års ambi, landmænd slipper for et halvt års ambi. De eksportvirksomheder, som har ladet sig delregistrere, har fået ambi tilbage for oktober kvartal, og nu kommer der så en regning, og den er så blevet dem eftergivet.

Det er fuldstændig hul i hovedet, det, der er foregået. Det er hverken dygtigt eller klogt. Det er småt begavet, og det er uforberedt.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Det er efter min opfattelse ikke respekt for Folketinget, hr. Aagaard på De Konservatives vegne giver udtryk for med sine bemærkninger. Det synes jeg bør understreges meget stærkt.

Dernæst finder jeg også anledning til at understrege meget stærkt, at når jeg sidder her og lytter til hr. Aagaards bemærkninger, så bliver jeg i høj grad bibragt det indtryk, at hr. Aagaard og de konservative medlemmer af dette Ting læser ministeransvarlighedsloven på en mærkværdig måde.

For ikke at gøre nogen uret med disse bemærkninger om ministeransvarlighedsloven vil jeg gerne stille hr. Aagaard som ordfører for